

TODOS VÓS SODES CAPITÁNS

Oliver Laxe, 2010

187

ESTREA EN NUMAX: 08.07.2026 | V.O.S.E. | 79 min

Ensaio visual a medio camiño entre o documental e a ficción, que á vez que retrata o Magreb relata a historia de Óliver, un profesor que propón a un grupo de crianzas rodar unha película en Tánxer.

«Nin compasiva nin indulxente, nin colonialista nin con mala conciencia, é máis un filme sobre a necesidade de facer filmes que sobre un grupo de nenos cunha cámara»

Gonzalo de Pedro, PÚBLICO

Mirar como un neno

Por Víctor Paz Morandeira

Moito se falou de *Todos vós sodes capitáns* nos últimos meses grazas ao premio FIPRESCI que logrou en Cannes 2010. Do que non se dixo apenas palabra é da traxectoria anterior do seu autor, Oliver Laxe, que chega á súa primeira longa tras a construción progresiva dunha ollada propia en tres traballos moi coñecidos en Galicia pero case invisíbeis no exterior. Estas son as curtas *Grrr! Nº7* y *las chimeneas decidieron escapar* (2006) e *Suena la trompeta ahora veo otra cara* (2007) e a mediametraxe *París#1* (2007). As tres, totalmente experimentais, definen algunhas das constantes formais deste cineasta. A primeira, aínda cando o dixital tería proporcionado un achegamento máis práctico ao cinema de non ficción ao seu autor, é unha aposta absoluta polo celuloide; un formato que usa cunha ollada contemplativa e poética. Algo que é resultado dun proceso de traballo moi intuitivo no que Laxe roda primeiro o que lle interesa como experiencia estética e logo tenta enxergar o que hai tras esas imaxes, o que significan como tales sen subliñalas. O seus filmes poderían ir na liña de cineastas como Ben Russell, Jem Cohen ou Peter Hutton, que se ven a si propios máis como pintores ou fotógrafos ca como directores de cinema. Non en van, Laxe comentou que naceu no século trabucado porque se sente e expresa como un romántico, como un poeta que tenta observar a realidade cunha ollada limpa, coma mirada do neno. Neste aspecto xa estaba presente na súa máis depurada *París#1*, rodada en Galicia co colectivo QQ baixo as mesmas constantes, nas que xa se insertaban diálogos puntuais recollidos con quen filmas un rostros; sen subliñar nin construír, limpos, significando a imaxe polo que é. Estes elementos chegan a *Todos vós sodes capitáns* amplificados e enfrontados a un control narrativo que o propio realizador se impón. O filme é o resultado dun taller de cinema realizado en Tánxer con rapaces conflitivos cos que Laxe traballou como profesor. A visión do autor sobre o cinema contraponse á dos nenos, que queren construír en todo momento unha historia con introdución, nó e desenlace. Este choque dialéctico desequilibra o filme e convérteo en algo fráxil e é nesa imperfección onde se atopa o seu maior reclamo e significado. Ironicamente, Laxe precisa de ferramentas narrativas para contar a súa relación co alumnado, mais son eles os que acaban adquirindo sen querer a súa visión. Nunha das escenas máis naturais do filme, que se move entre a ficción e o documental, os rapaces reprochan primeiro ao realizador a falla dun argumento pero despois acaban querendo filmar oliveiras polo que son, por puro pracer estético, sen guión. Xogan. E esta secuencia aparentemente sinxela concentra o que é o cinema, cando menos unha forma de entendelo que loita contra a estandarización mercantil da mirada. *Capitáns* e, entre outras cousas, a crónica dun fracaso á hora de estudar ao outro sociolóxico con ollos limpos e, á súa vez, eríxese en parodia da visión eurocentrista cara a África ao ter un profesor-director que controla os destinos dos seus alumnos nunha espiral narrativa que creou para se aproveitar deles artisticamente. Entendendo a vida como caos cruel e sen sentido, como un mundo escuro. Laxe entrégase tamén á arte como proceso catártico, como baile, como xogo de nenos que rin ante as adversidades tentando enxergalas. En definitiva, un filme que destila tantas lecturas e dunha capacidade hipnótica tan pronunciada por obra e grazas das súas fermosas imaxes debe significar algo gordo. Se cadra a Laxe lle falte depurar e definir un estilo que só está a despuntar como un iceberg, mais o que está claro é que goza dunha interesantísima ollada propia e que está chamado a ser converter nun dos grandes valores do cinema español